

Sygn. akt V C upr 264/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w M.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Justyna Kądzioła

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 r. w Miliczu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. w K.

przeciwko I. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej I. B. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. S.K.A. w K. kwotę 280,28 (dwieście osiemdziesiąt 28/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 93,10 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt V C upr 264/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z o.o. S.K.A. z siedzibą w K., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w dniu 4 stycznia 2013 r. skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwana I. B. zapłaciła stronie powodowej kwotę 1.142,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 4 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 360,00 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że jest profesjonalnym podmiotem działającym na rynku windykacji wierzytelności masowych, a przedmiotową wierzytelność nabyła na podstawie umowy cesji zawartej w dniu 18 października 2012 r. z (...) S.A. z siedzibą

w W.. Roszczenie to wynika z tytułu usług telekomunikacyjnych świadczonych na rzecz pozwanej przez cedenta. Nabyta wierzytelność w kwocie 1.1142,78 zł obejmuje należność główną w wysokości 1.111,89 zł wynikającą z sumy wartości niezapłaconych faktur oraz odsetki ustawowe w kwocie 30,89 zł, które wynikają z sumy odsetek ustawowych naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych faktur oraz ich wartości do dnia poprzedzającego złożenie pozwu. Strona powodowa zaznaczyła przy tym, iż powyższa kwota uwzględnia wszelkie dokonane przez pozwaną wpłaty. Jednocześnie wskazała, iż wzywała pozwaną do dobrowolne spłaty, lecz zadłużenie nie zostało uregulowane.

W dniu 17 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił żądanie strony powodowej i wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana I. B., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym podniosła niezasadność roszczenia objętego pozwem. Ponadto powołując się na okoliczność, iż przedmiotowa wierzytelność nie jest jeszcze wymagalna, zarzuciła stronie powodowej brak legitymacji procesowej. Zaznaczyła przy tym, iż sądowe postępowanie w sprawie zapłaty za usługi świadczone przez cedenta nie zostało jeszcze prawomocnie zakończone. W ocenie pozwanej przedmiotowa wierzytelność nie jest wymagalna, a zatem (...) S.A. nie miał prawa do jej sprzedaży.

W takim przypadku – zdaniem pozwanej – nie dała ona żadnej podstawy do wystąpienia z niniejszym pozwem. Ponadto podniosła, iż nie korzystała z usług operatora, a umowę uważała za nieważną albowiem została ona zawarta pod wpływem błędu.

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 r. wyżej wskazany Sąd stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa w dniu 10 maja 2013 r. uzupełniła braki formalne pozwu, składając go na urzędowym formularzu. Jednocześnie podtrzymała żądanie pozwu, przy czym dodatkowo podała, że przedmiotowa wierzytelność jest bezsporna i w pełni wymagalna,

a dodatkowo zaznaczyła, iż wynika z następujących faktur VAT:

- nr (...), wystawiona na kwotę 32,15 zł, data wymagalności 26.04.2011r.;
- nr (...), wystawiona na kwotę 102,25 zł, data wymagalności 24.05.2011 r.
- nr (...), wystawiona na kwotę 114,99 zł, data wymagalności 24.06,2011r.,
- nr (...), wystawiona na kwotę 862,50 zł, data wymagalności 24.08.2011 r.

Pozwana w dniu 3 czerwca 2013 r. uzupełniła braki formalne sprzeciwu od nakazu zapłaty składając go na urzędowym formularzu. Jednocześnie wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Ponadto w związku z rozwiązaniem umowy (...) w sytuacji, gdy istniał spór co do jej ważności, podniosła zarzut nadużywania prawa. Zarzuciła również bezzasadne rozwiązanie i naliczenie kar umownych co do umowy (...), a także częściową spłatę roszczenia. Podniosła ponadto, iż nie zostały jej doręczone faktury obciążeniowe, nie otrzymała wezwania do zapłaty kar umownych, a tym samym wytoczenie powództwa było niezasadne.

W uzasadnieniu przyznała, iż zawarła z cedentem dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jednocześnie zastrzegła, iż co do umowy (...) przed Sądem Rejonowym dla Warszawy M. w W. toczy się postępowanie sądowe

o stwierdzenie nieważności tej umowy, która została zawarta pod wpływem błędu. Wobec powyższego wniosła o zawieszenia niniejszego postępowania do czasu prawomocnego zakończenia powyższej sprawy. Wskazała również, iż dokonała częściowej spłaty zadłużenia, zaznaczyła przy tym, iż wpłata w kwocie 147,17 zł dotyczyła tylko umowy niespornej tj. (...). Ponadto podała, że nie opłacała tej części zadłużenia, która dotyczyła spornej umowy (...), gdyż w tym zakresie nie korzystała z usług operatora, gdyż czekała na rozstrzygnięcie kwestii ważności umowy. W jej ocenie rozwiązanie przez operatora obu umów z winy abonenta było bezzasadne, a ponadto w świetle przepisu § 8 ust. 4 umowy o świadczenie usług z dnia 14 lutego 2011 r. bezskuteczne. Podniosła, iż nie otrzymała wezwania do zapłaty kar umownych, a sam rachunek nie stanowi wezwania

w rozumieniu przepisów umowy. Podkreśliła przy tym, iż wymagalność kary umownej jest uzależniona nie tylko od skutecznego rozwiązania umowy ale również od skutecznego pisemnego wezwania do zapłaty i zakreślenia co najmniej siedmiodniowego terminu na uregulowanie należności. Natomiast operator tych wymogów nie spełnił.

W piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2013 r. strona powodowa ustosunkowując się do zarzutów podniesionych przez pozwaną w sprzeciwie wskazała, iż nie zasługuje na uwzględnienie zarówno zarzut dotyczący nieważności umowy jak i wniosków o zawieszenie postępowania. Zakwestionował także dowody przedstawione przez pozwaną na okoliczność dokonywanych wpłat. Wskazał, iż na załączonych do sprzeciwu wydrukach faktur widnieją wyłącznie odręczne zapiski pozwanej. Jednocześnie zaznaczył, iż pozwana zawierając umowę była zobligowana do regulowania należności wobec operatora niezależnie od faktu korzystania bądź nieskorzystania z usług operatora. Powołując się na § 8 ust. 2 umowy o świadczenie usług o nr (...) oraz art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. podkreśliła, iż operator w przypadku rozwiązania umowy przed umówionym terminem jej obowiązywania z przyczyn leżących po stronie abonenta był uprawniony do naliczenia kary umownej w wysokości odpowiadającej przyznanej przy zawarciu umowy ulgi. Ponadto zaznaczył, iż operator postąpił zgodnie z powołanymi postanowieniami umownymi oraz obowiązującymi regulacjami i przesłał pozwanej wezwanie do zapłaty kary umownej, zakreślając 10 dniowy termin do jej uiszczenia. Strona pozwana podniosła również, iż żadna z obowiązujących pozwaną umów nie reguluje kwestii ewentualnego zawieszenia usługi w przypadku wystąpienia przez abonenta na drogę sądową.

Na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2013 r. pełnomocnik pozwanej dodatkowo podniósł sprzeczność żądania z zasadami współżycia społecznego, a także zarzucił, iż w umowie sprzedaży wierzytelności cedent oświadczył nieprawdę co do bezspornego charakteru przedmiotowej wierzytelności. Ponadto poinformował o prawomocnym zakończeniu postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2000 r. w M. pozwana I. B. zawarła z spółką (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na warunkach promocyjnych – Promocja (...). Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Pozwana otrzymała nowy aparat telefoniczny, któremu przydzielono numer telefoniczny 605 – 964 – 658.

(dowód: umowa z dnia 03.07.2000 r. k. 45;

przesłuchanie pozwanej k. 113v)

W dniu 9 lutego 2010 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a pozwaną I. B. został zawarty aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) dotyczący sprzedaży aparatów w ramach programu wymiany aparatów dla osób fizycznych – „Taryfy Syberyjskie w Plusie”.

Powódka dokonała zakupu po promocyjnej cenie aparatu telefonicznego i zmieniła taryfę na promocyjny plan cenowy określony Regulaminem promocji. Ponadto strony dokonały przekształcenia umowy na umowę na czas oznaczony 24 miesięcy licząc od dnia zawarcia aneksu.

W umowie została zastrzeżona kara umowna w wysokości 450,00 zł.

Integralną częścią powyższego aneksu jest Regulamin (...)Taryfy Syberyjskie w Plusie”.

(dowód: Aneks z dnia 09.02.2010 r. k. 56 – 57)

W dniu 14 lutego 2011 r. w B. pozwana I. B. zawarła z spółką (...) S.A. z siedzibą w W. kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) o nr (...) na warunkach promocyjnych „Bezlik z P. do Wszystkich C” ((...) 12C). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, pozwana otrzymała nowy aparat telefoniczny, któremu został przypisany następujący numer telefoniczny: 669 – 188 – 404.

Ponadto w umowie zastrzeżono karę umowną w wysokości 1.000,00 zł.

Pozwana dokonała zakupu aparatu telefonicznego po promocyjnej cenie, a jego koszt wyniósł 1,00 zł.

Pozwana wyraziła zgodę na rozpoczęcie świadczenia usługi przed upływem 10 dni od dnia zawarcia umowy, co skutkowało brakiem możliwości skorzystania z uprawnienia do odstąpienia przez abonenta od umowy w terminie 10 dni od dnia jej zawarcia.

(dowód: umowa z dnia 14.02.2011 r. k. 48 – 49;

dowód wydania Karty Sim i telefonu z dnia 15.02.2011 r., k. 50;

faktura Vat nr (...) z dnia 15.02.2011 k. 51;

oświadczenia abonenta k. 52 i 55;

regulamin usługi e – rachunek k. 53 – 54;

regulamin promocji (...) k. 58 – 65)

W dniu 11 kwietnia 2011 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na nazwisko pozwanej fakturę VAT o nr (...) za usługi telekomunikacyjne świadczone w okresie rozliczeniowym od 9 marca 2011 r. do dnia 8 kwietnia 2011 r., opiewającą na kwotę 109,63 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 26 kwietnia 2011 r. Ze szczegółowego rozliczenia wynika, że faktura obejmuje: opłatę abonamentową w wysokości 83,13 zł netto oraz połączenia i sms-y wykonane w kraju – 6,00 zł netto. Na dzień poprzedzający wystawienie powyższego rachunku na koncie pozwanej występowała niedopłata w wysokości 129,82 zł, a łączna kwota do zapłaty wynosiła 293,45 zł.

W dniu 28 marca 2011 r. pozwana dokonała wpłaty w wysokości 152,75 zł.

(dowód: faktura nr (...) k. 66;

rozliczenie konta k. 67)

W dniu 10 maja 2011 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na nazwisko pozwanej fakturę VAT o nr (...) obejmującą opłaty za okres rozliczeniowy od dnia 9 kwietnia 2011 r. do dnia 8 maja 2011 r., opiewającą na kwotę 102,25 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 24 maja 2011 r. Ze szczegółowego rozliczenia wynika, że faktura obejmuje opłatę abonamentową w wysokości 102,25 zł brutto.

Niedopłata przed wystawieniem powyższego rachunku wynosiła 189,72 zł, a łączna kwota do zapłaty wynosiła 291,97 zł.

W dniu 26 kwietnia 2011 r. pozwana dokonała wpłaty w wysokości 49,73 zł.

(dowód: faktura nr (...) k. 68;

rozliczenie konta k. 69)

W dniu 10 czerwca 2011 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na nazwisko pozwanej fakturę VAT o nr (...) obejmującą opłaty za okres rozliczeniowy od dnia 9 maja 2011 r. do dnia 8 czerwca 2011 r., opiewającą na kwotę 114,99 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 24 czerwca 2011 r. Ze szczegółowego rozliczenia wynika, że faktura obejmuje opłatę abonamentową w wysokości 82,28 zł netto oraz połączenia i sms-y wykonane w kraju – 12,85 zł netto. Ponadto od powyższych kwot odliczono zwrot abonamentu w wysokości 1,64 zł netto.

Niedopłata przed wystawieniem powyższego rachunku wynosiła 249,62 zł, a łączna kwota do zapłaty wynosiła 364,61 zł.

W dniu 25 maja 2011 r. pozwana dokonała wpłaty w wysokości 42,35 zł.

(dowód: faktura nr (...) k. 70;

rozliczenie konta k. 71)

W dniu 10 sierpnia 2011 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na nazwisko pozwanej fakturę VAT o nr (...) obejmującą opłaty za okres rozliczeniowy od dnia 9 lipca 2011 r. do dnia 8 sierpnia 2011 r., opiewającą na kwotę 862,50 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 24 sierpnia 2011 r. Ze szczegółowego rozliczenia wynika, że faktura obejmuje dodatkowe uznania i obciążenia tj. kara za niedotrzymanie warunków promocji ((...)) w kwocie 112,50 zł oraz kara za niedotrzymanie warunków promocji ((...)) w kwocie 750,00 zł.

Niedopłata przed wystawieniem powyższego rachunku wynosiła 249,39 zł, a łączna kwota do zapłaty wynosiła 1.111,89 zł.

(dowód: faktura nr (...) k. 72;

rozliczenie konta k. 73)

W związku z wyżej wskazanymi umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych operator wystawiał jedną zbiorczą fakturę, która nie zawierała wyszczególnienia należności wynikających z poszczególnych umów.

Pozwana opłacała wyłącznie zadłużenie wynikające z niespornej umowy (...), natomiast należności wynikające ze spornej umowy nie były przez nią regulowane, a pozwana w zakresie tej umowy nie korzystała z usług operatora.

W związku z wystawieniem faktur w dniach: 11 kwietnia 2011 r., 10 maja 2011 r. i 10 czerwca 2011 r. pozwana dokonała wpłaty w łącznej kwocie 147,17 zł.

(dowód: faktury z dnia: 11.04.2011 r., 10.05.2011 r. i 10.06.2011 r. wraz rozliczeniem bieżących wpłat k. 80 – 82;

przesłuchanie pozwanej k. 114)

W dniu 16 sierpnia 2011 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystosował do pozwanej pismo, w którym wskazał, iż nie otrzymał płatności na kwotę 1.111,89 zł w związku z czym rozwiązał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(dowód: pismo operatora z dnia 16.08.2011 r. k. 79)

Wyrokiem wydanym w dniu 10 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt II C 197/12 Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. oddalił powództwo I. B. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o ustalenie nieważności umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 14 lutego 2011 r.

Powyższe orzeczenie jest prawomocne.

(dowód: akta sprawy o sygnaturze II C 197/12)

W dniu 18 października 2012 r. pomiędzy (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., a stroną powodową (...) Spółka z o.o. S.K.A. z siedzibą w K. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, obejmującą m.in. wierzytelności w stosunku do pozwanej I. B., wynikająca z czterech faktur o nr (...) o łącznej wartości 1.111,89 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 18.10.2012 r. k. 39 - 43;

wyciąg z listy dłużników k. 44)

W dniu 19 grudnia 2012 r. strona powodowa wystosowała do pozwanej przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 1.136,44 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 29 grudnia 2012 r.

Wykaz niezapłaconych faktur został wyszczególniony w załączniku nr 1.

(dowód: pismo z dnia 19.12.2012 r. k. 26;

załącznik nr 1 k.27)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie spór dotyczył legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, zasadności i wysokości opłat za usługi telekomunikacyjne w ramach umowy (...), zasadności wypowiedzenia obu umów, a w konsekwencji zasadności obciążenia pozwanej karami umownymi. Pozwana zarzucała, że w dacie cesji wierzytelności dochodzone od niej kwoty nie były wymagalne, więc nie doszło do skutecznego ich scedowania na stronę powodową. Podniosła również, że niesłusznie zostały jej naliczone opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych z tytułu umowy (...), ponieważ w ogóle nie korzystała z nowego telefonu. Negowała też skuteczność wypowiedzenia umowy (...), skoro opłacała faktury w części obejmującej opłaty z tej umowy. Ponadto pozwana podniosła niezgodność żądania pozwu z zasadami współżycia społecznego.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach zaofiarowanych przez strony postępowania oraz przesłuchaniu pozwanej albowiem dowody te korelowały ze sobą wzajemnie i nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydyczny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Na wstępie odnieść się należy kwestii legitymacji czynnej strony powodowej. Zdaniem Sądu dokumenty dołączone do pozwu w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 października 2012 r. wraz ze - stanowiącym załącznik do tej umowy - wyciągiem z listy dłużników, potwierdzają fakt skutecznego zbycia dochodzonych od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zgodnie bowiem z przepisem art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Co do zasady przedmiotem przelewu może być także wierzytelność niewymagalna. W wyroku z dnia 11 grudnia 2009 r. (V CSK 184/09, LEX nr 553748) Sąd Najwyższy przyjął, że zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wierzytelność przechodzi na nabywcę ze wszystkimi właściwościami, przywilejami i brakami. Zapis w umowie sprzedaży wierzytelności o wymagalności wierzytelności może mieć zatem znaczenie na płaszczyźnie cedent – cesjonariusz, nie ma natomiast wpływu na skuteczność umowy cesji. Dłużnikowi zaś przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 c.).

Z tych względów zarzut pozwanej o braku legitymacji po stronie powodowej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Rozważając pozostałe zarzuty pozwanej wskazać należy, że w świetle prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. z dnia 10 września 2012 r., Sąd uznał, że następstwem zawarcia dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez pozwaną i poprzednika prawnego strony powodowej powstały stosunki zobowiązaniowe, do których znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.).

Zawarcie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nakłada na abonenta obowiązek terminowego uiszczania opłat za usługi. Jest to obowiązek niezależny – wbrew twierdzeniom pozwanej - od faktycznego korzystania z przypisanego numeru telefonu. Strona powodowa przedkładając faktury wraz ze szczegółowymi rozliczeniami, na które powołała się w pozwie, wykazała zakres i terminy płatności kwot nimi objętych oraz sposób rozliczenia częściowych wpłat dokonywanych przez pozwaną. Pozwana zaś zarzucała, że regulowała w całości należności z tytułu umowy (...). Jednakże nie zaoferowała w tym zakresie żadnego materiału dowodowego. Jednocześnie słuchana w charakterze strony wskazała, że uiszczając przelewem część należności wynikających z łącznej faktury jako tytuł operacji powoływała jedynie numer faktury. Tego rodzaju działanie pozwalało wierzycielowi dokonać rozliczenia częściowych wpłat, stosownie do regulacji przepisu art. 451 k.c., co spowodowało zaistnienie zadłużenia pozwanej z tytułu obu umów łączących ją z poprzednikiem prawnym powoda.

Zgodnie z § 8 ust. 2 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 14 lutego 2011 r. w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez (...) S.A. z winy abonenta przed upływem terminu na jaki została zawarta umowa, abonent zobowiązany będzie do zapłaty kary umownej w wysokości określonej na stronie 1 umowy, przy czym wysokość kary będzie pomniejszona o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Identyczną regulację zawiera § 10 ust. 2 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 9 lutego 2010 r.

Powyższe odpowiada zapisom art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne – w brzmieniu na dzień zawarcia umów – na mocy którego w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Zdaniem Sądu, strona powodowa – wbrew obciążającemu ją obowiązkowi z art. 6 k.c. – nie wykazała w tym postępowaniu okoliczności, które stanowią podstawę do obciążenia pozwanej karami umownymi. Po pierwsze, nie został przedłożony regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych stosowany przez poprzednika prawnego strony powodowej, co uniemożliwia ocenę żądania pod kątem skuteczności terminów rozwiązania obu umów. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że dokument dołączony do pozwu, a znajdujący się na karcie 46 akt, o ile stanowił część regulaminu, jako nieczytelny nie został dopuszczony jako dowód w tej sprawie. Wniosek strony powodowej o zwrócenie się w trybie art. 248 k.p.c. o tego rodzaju dokument do jej poprzednika prawnego nie został uwzględniony przez Sąd, jako że był spóźniony, a ponadto brak było przeszkód, by strona powodowa sama uzyskała dokumenty, na które powoływała się w pozwie, od zbywcy wiarygodności, tym bardziej że część takich dokumentów do pozwu dołączyła. Po drugie, strona powodowa nie zaoferowała żadnego dowodu na potwierdzenie daty doręczenia pozwanej pisma zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umów, co uniemożliwia ocenę żądania nie tylko w zakresie zasadności kar umownych ale również ich wysokości. Wprawdzie pozwana sama przedłożyła do akt sprawy otrzymane w tej sprawie pismo, ale obowiązek wykazania daty jego doręczenia spoczywał na stronie powodowej. Po trzecie, treść oświadczenia o rozwiązaniu umów budzi wątpliwości, gdyż nie wiadomo, którego zobowiązania dotyczy. Nie zawiera bowiem numeru umowy, a jego sformułowanie wskazuje na pojedynczą umowę. Te wszystkie okoliczności – przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru działalności poprzednika strony powodowej – nie pozwoliły uznać żądania pozwu w części dotyczącej kar umownych za uzasadnione.

Jednocześnie Sąd nie uwzględnił zarzutu pozwanej, zgłoszonego na podstawie art. 5 k.c., jakoby dochodzone roszczenie było sprzeczne zasadami współzycia społecznego. Zgodnie z poglądem doktryny oraz orzecnictwem Sądu Najwyższego zastosowanie reguły generalnej wyrażonej w tym przepisie ma charakter szczególny i wyjątkowy. W wyroku z dnia 15 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV CK 284/03, LEX nr 176084 Sąd Najwyższy wskazał, że norma zamieszczona w art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy, zaś przy ocenie, czy wykonywanie prawa nie narusza zasad współzycia społecznego należy brać pod uwagę całokształt okoliczności konkretnego przypadku. Zaś w wyroku z dnia 7 maja 2003 r., sygn. akt IV CKN 120/01, LEX nr 141394 Sąd Najwyższy podkreślił, że zastosowanie art. 5 k.c. wymaga

wszechstronnej oceny całokształtu szczególnych okoliczności rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu z konkretnym stanem faktycznym. Przy czym nie można powoływać się ogólnie na - z natury rzeczy - nieokreślone zasady współżycia, lecz należy konkretnie wskazać, jaka z przyjętych w społeczeństwie zasad współżycia społecznego doznałaby naruszenia w konkretnej sytuacji. Pozwana nie sprecyzowała jakiego rodzaju reguła została naruszona przez stronę powodową, a ponadto zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił przyjąć, że żądanie strony powodowej stanowi nadużycie prawa podmiotowego. W ocenie Sądu nie zostały w niniejszej sprawie ustalone okoliczności, które uniemożliwiłyby uwzględnienie żądania pozwu w oparciu o przepis art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił żądanie strony powodowej w części obejmującej opłaty z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z skapitalizowanymi odsetkami w kwocie 30,89 zł i orzekł o nich jak w pkt I sentencji wyroku, przy czym o rozstrzygał na podstawie przepisów art. 481 i 482 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone w pkt II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, zawarte w pkt III sentencji wyroku wydano na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Uwzględniono przy tym, że strona powodowa wygrała proces tylko w 24,5%, a na koszty niniejszego postępowania składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30,00 zł, wynagrodzenie pełnomocników obu stron w wysokości stawki minimalnej, tj. po 180,00 zł oraz koszty opłat skarbowych od pełnomocnictw w wysokości po 17,00 zł. Łączne koszty procesu poniesione przez obie strony to kwota 424,00 zł. Skoro powód przegrał sprawę w 75,5%, w takiej proporcji winien ponieść koszty postępowania. 75,5% z 424,00 zł daje kwotę 320,10 zł. Strona powodowa poniosła faktycznie koszty w wysokości 227,00 zł, dlatego w pkt III wyroku zasądzono na rzecz pozwanej różnicę w wysokości 93,10 zł.